

אחד בכל דמיונות

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת וארא

ואדעך בשם ♦ לך בכחך זה ♦ כסא דין ♦ קמעא קמעא ♦ אני ה' בכל הארץ
♦ לעולם חסדו ♦ לא ידעתי את ה' ♦ מדינת ישראל – כבוד ה'

ואדעך בשם'

בסוף הפרשה הקודמת משה נשלח אל פרעה, וכתוצאה מזה פרעה מחליט להחמיר את התנאים של בני ישראל. בני ישראל סובלים מאוד, ומשה פונה בטענה אל הקב"ה: 'לְמָה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה לְמָה זֶה שְׁלַחְתָּנִי' (ה, כב). הזוהר (שמות, דף כב:) על הפסוק הזה אומר דברים עמוקים. אמר ר' יצחק: מיד כשניתנה למשה הסמכות, או בלשונו של הזוהר – מיד כשנהיה משה בעל הבית - הוא מצווה, כאדם המצווה על ביתו ואומר כל מה שרוצה בלא פחד. למה מתכוון הזוהר.

יש מדרגות ובחינות שונות בשמות של ה'. יש שם אדנות, יש שם אלוקים, ויש שם הוי"ה – לכל שם יש משמעות אחרת. שם הויה הוא שם עליון, שלא מתייחס אל הפעולות של ה' בעולם. שם מתייחס אל עצם המציאות של ה' בעולם, שהיא מציאות מוחלטת, עליונה, שאין לה דמיון או השוואה עם המציאות הנבראת. ואין לנו אפשרות להשיג את כל גודלה, ומתוך הגדולה העליונה נמשכת ומשתלשלת ההופעה האלוקית שמתגלה אלינו בהופעות רבות. ריבוננו של עולם מתגלה בעולמו בתור אלוקים, ובתור אדון, השולט על כל הכוחות שקיימים

בעולם. כל השמות השונים והתארים השונים כלפי ריבונו של עולם מתארים הופעות שונות שבהם אנו פוגשים את ההופעה האלוקית בעולם.

המדרש על הפרשה הקודמת אומר שמשה שואל את ריבונו של עולם במעמד הסנה מה שמו, באיזה שם עליו להציג אותו בפני עם ישראל. עונה לו ה': 'אֶהְיָ אֲשֶׁר אֶהְיָ' (ג, יד). מבאר זאת המדרש: למה אתה שואל לשמי, בכל פעם אני נקרא לפי ההופעה שאני מופיע בה – 'אֶהְיָ אֲשֶׁר אֶהְיָ'. זאת אומרת שריבונו של עולם מופיע בעולמו בהופעות רבות ושונות, וכל הופעה מתבטאת בשם.

שם אדנות מבטא את ההופעה האלוקית בפועל, ה' הוא אדון לכל הנבראים. זאת אומרת שיש כאן התייחסות אל ההתגלות של ה' כאדון העולם. אנחנו רואים שכאשר משה טוען כלפי הקב"ה על הקושי שנוצר לעם ישראל, הוא פונה אליו בשם אדנות. אומר על כך הזוהר שיש כאן עוצמה מיוחדת של משה: רק קיבל את התפקיד, וכבר הוא מתבטא בלי פחד, ואומר 'אֲדֹנָי, לָמָּה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי'.

לך בכחך זה

נראה שר' יצחק מתכוון לשבח את משה שנכנס לתפקיד ולאחריות שלו. הוא צריך להציל את ישראל ממצרים, וכשהוא רואה שיש מעצורים הוא טוען על כך. אכפת לו מאוד. אך יש לשאול: בכל זאת, איך מדברים כך כלפי שמיא - אלא שמשה טוען בשביל עם ישראל, הוא מבטא את הצער שמצטער העם, צר לו ממצבם של ישראל, ולכן הקב"ה לא מקפיד עליו. מעין הדבר הזה אנחנו מוצאים גם בגדעון:

וַיָּבֵא מִלֶּאדָּה ה' וַיֵּשֶׁב תַּחַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּעֶפְרָה אֲשֶׁר לְיוֹאֵשׁ אָבִי הָעֶזְרִי, וַגְּדֵעוֹן בְּנוֹ חֵבֵט חֲטִים בְּגַת לְהַנִּיֵּס מִפְּנֵי מִדְיָן. וַיֵּרָא אֵלָיו מִלֶּאדָּה ה', וַיֹּאמֶר אֵלָיו: ה' עִמָּךְ גְּבוּר הַחֵיִל! וַיֹּאמֶר אֵלָיו גְּדֵעוֹן: בֵּי אֲדֹנָי! וַיֵּשׁ ה' עִמָּנוּ?! וְלָמָּה מַצַּאתָנוּ כָּל זֹאת? וַאֲיֵה כָּל נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר סָפְרוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ לְאִמֵּר הֲלֹא מִמִּצְרַיִם הֶעֱלָנוּ ה' וְעַתָּה נִטְשָׁנוּ ה' וַיִּתְּנֵנוּ בְּכַף מִדְיָן! (שופטים ו, יא-יג)

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 3

גדעון מתמרמר. איפה ה', למה הוא לא שומר עלינו כמו שסיפרו לנו אבותינו שהוא עשה ביציאת מצרים? זהו סגנון חריף כלפי שמיא, טענות, ביקורת. מה עונה לו הקב"ה, התשובה באה מיד (פסוק יד): 'וַיִּפֶן אֱלֹהֵי ה' וַיֹּאמֶר לְךָ בְּכַחַךְ זֶה וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִכַּף מִדְּיָן הֲלֹא שָׁלַחְתִּידָךְ! אתה מתמרמר, אתה אדם שאכפת לו מעם ישראל - לך תהיה שליח! אף על פי שהסגנון לא היה מעודן. גדעון כואב את המצב של עם ישראל, ואם כואב לו ואכפת לו, הוא מתאים להיות המושיע של עם ישראל.

מסילת ישרים בסוף ביאור מידת החסידות (פרק יט) מביא את הדוגמאות הללו, להראות לנו שחלק ממידת החסידות היא שלאדם יהיה כואב על מצבם של ישראל. מעלתו של החסיד היא שהוא לא עוסק רק בעצמו אלא צריך לרצות מאוד בטובתם של ישראל. לא רק איך הוא יהיה יותר טוב ויותר מתוקן ויותר קרוב לה', אלא החסיד דואג לכל הדור שלו, מבקש על בניין המקדש ועל הגאולה. זהו אדם שמתאים להיות שליח לגאול את ישראל, כזה היה משה, כך התנהג גדעון.

כסא דין

הפרשה שלנו נפתחת בתשובתו של הקדוש ברוך הוא למשה: 'וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה, וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֲנִי ה'". שם אלוקים מבטא את מדת הדין, והמדרש בפרשת ראה אומר שמידת הדין רצתה לפגוע במשה. אבל כפי שאמרנו, כיוון שמשה טוען עבור עם ישראל, הקב"ה נוהג איתו במידת הרחמים. בהתחלה 'וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה' - מידת הדין, ואחר כך 'וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֲנִי ה' - מידת הרחמים.

הזהר כאן מביא משל:

אמר ר' יוסי: אילולא שמשה היה בעל הבית, שהתמנה על ידי הקב"ה להיות אחראי על הוצאת בני ישראל ממצרים, אילולא שנקרא איש האלוקים, השולט על מידת הדין שנרמזת בשם אלוקים - היה נענש על דבריו. ולמה לא נענש? משל לאדם שהיה נשוי לבת המלך. פעם אחת נפלה לו מריבה עם אשתו, ואמר הבעל לאשתו מילים קשות. לפני

שענתה לו, הופיע המלך ואמר לחתנו: אני זה שנתתי לך להיות החתן שלי, אתה צריך לדעת שאני הוא בעל הבית ולא אתה.

מסביר הזוהר, שמשה טען כנגד מידת הדין, שהיא כביכול בתו של הקדוש ברוך הוא: למה את ממשיכה לפגוע בעם ישראל, למה הרעות לעם הזה. מידת הדין באה להשיב למשה - 'וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה, וַאֲזַה' - מידת הרחמים שהיא למעלה מן הכול, 'מתפרצת' ומדברת עם משה. אומר ה' למשה: אני מיניתי אותך להוציא את עם ישראל, מפני שאכפת לי מעם ישראל, מפני שראיתי את הצרות שפרעה עושה להם, אני זה שקראתי לך להיות השליח, האם אתה חושב שאתה מרחם יותר ממני - כאן נראה שיש מעין ביקורת על משה.

במדרש אחר חז"ל מפרשים בצורה אחרת את הביקורת על משה רבינו. אל האבות הקב"ה לא התגלה בגילויים עליונים ובניסים, התגלה להם בתוך סדר הטבע, ואף על פי כן הם לא הרהרו אחרי מידותיו. אמרתי לאברהם: 'כִּי אַתְּ כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתָה רֹאֶה לְךָ אֶתְנַנֶּה' (בראשית יג, טו), ואפילו כאשר היה אברהם צריך לקנות מקום קבורה לאשתו בכסף כדי לקבור את שרה – לא התמרמר. האבות קיבלו את כל מה שה' עשה להם באהבה, ואילו משה מתלונן מיד עם המינוי שלו. צריך להבין שיש סדר אלוהי, טוב ושלם, ולהיות בטוחים שהכול לטובה.

קמעא קמעא

תהליך הגאולה מגיע בשלבים. כך הסדר. גם כאשר הקדוש ברוך הוא מתאר למשה את הדברים מראש, יש שלבים: והוצאתי, והצלתי, וגאלתי ולקחתי. ראשית כל צריך להוציא את עם ישראל מהסבל, להרים את הראש מהשעבוד הקשה, אחר כך 'וְהִצַּלְתִּי אֶתְכֶם מֵעֲבֹדְתָם' (ו, ה), השלב הבא הוא שחרור מוחלט, גאולה מעל השעבוד, ורק אחר כך לוקח הקדוש ברוך הוא את עם ישראל לו לעם. אי אפשר בלי תהליך, אי אפשר לעלות בבת אחת ממקום כל כך נמוך שבו היה עם ישראל אל המדרגה של מתן תורה. כל מהלך גדול צריך להיות בשלבים, קמעא קמעא. אנשים חושבים ש'קמעא קמעא' פירושו שהגאולה באה לאט, וזה לא נכון, כי יכולים להיות גם שלבים מהירים מאוד, אבל מוכרחת להיות הדרגה.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 5

כשאנחנו מסתכלים על המציאות שלנו היום, מהלך הגאולה הוא 'אחרית כראשית'. אנחנו רואים מהלך גדול אלוקי, איך לאט לאט מוציא הקב"ה את ישראל מהגלות הקשה. הקושי הגדול ביותר בגלות היה שלא היה שוויון זכויות, עם ישראל היה מדוכא, סובל, נרדף ומעונה. יהודי היה מרגיש ממש כעלה נידף, שכולם רוצחים אותו ופוגעים בו ועולבים בו. אבל לאט לאט החל תהליך רוחני עולמי, שעם ישראל לוקח חלק מרכזי בו, תהליך של שוויון זכויות. עם ישראל כבר לא נמצא במצב הקשה והחמור שהוא היה בו. באופן כללי העולם כבר לא נמצא באותו מקום של עלילות דם, פוגרומים, השמצות על עם ישראל וכדומה. זהו שלב ראשון.

מתוך השחרור הזה, מתחילה התעוררות בעם ישראל לבוא אל ארץ ישראל. תחילתה של גאולה יותר שלימה, ונראה שאנחנו עומדים עדיין בשלב של 'גאלתי', ויחד עם זה מתקרבים לשלב הרוחני – שלב של 'וְלִקְחָתִי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים' (פסוק ז). תהליך של חזרה לאופי העצמי הרוחני שלנו.

גאולתם של ישראל היא תהליך ארוך, וצריך סבלנות אליו. הפרשות הללו מלמדות אותנו שגם העיכובים במהלך הגאולה הם חלק מהסדר של הגאולה, ובסופו של דבר הכול לטובת הגאולה. לא לחשוב 'יכול היה להיות טוב יותר'. אמנם תפקידנו הוא למהר את הגאולה, ולהשתדל בכל כוחנו להיות ראויים שהיא תהיה ברחמים. אנחנו צריכים לדעת שבכל דרך שהיא הגאולה בסופו של דבר מתרחשת. אנחנו משתדלים להיות שותפים במהלך האלוקי של הקב"ה לקרב את הגאולה, ואם למעשה היא עדיין לא מתקדמת, כנראה שיש עוד תיקונים שצריכים להיעשות.

אני ה' בכל הארץ

עשרת המכות הן עשרה שיעורים כלל-עולמיים, לדעת שיש ה' בעולם. 'לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֲנִי פֹה' אֱלֹהֵינוּ' (ח, ו). 'לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֲנִי ה' בְּקִרְבְּ הָאָרֶץ' (ח, יח), 'לְמַעַן סִפֵּר שְׁמִי בְּכָל הָאָרֶץ' (ט, טז), 'לְמַעַן תִּדְעַ כִּי לֹה' הָאָרֶץ' (ט, כט). אלו לימודים גדולים, לראות את יד ה', לדעת שיש בורא לעולם, שהוא זה שיצר את הטבע ובכוחו

לשנות את הטבע. הדברים נאמרים לפרעה ולמצרים, וצריך לזכור שמצרים היה היתה השולטת בעולם. מה שקורה שם – מתפרסם בכל העולם כולו.

להכיר את ה' אי אפשר בבת אחת. גם כאן יש שלבים. המצרים לומדים לראות שריבונו של עולם שולט בארץ, ואחר כך גם באוויר ובשמיים. המהר"ל מראה את הסדר של המכות: שתי המכות הראשונות - דם וצפרדע - הן מכות בארץ, במים ובקרקע. שתי המכות הללו באות ללמד את פרעה, 'לִמְעַן תִּדְעַ כִּי אֵין פֶּה אֱלֹהֵינוּ' (ח, ו). 'לִמְעַן תִּדְעַ כִּי אֲנִי ה' בְּקֶרֶב הָאָרֶץ' (ח, יח). מכת הדם היא מכה של ראייה, ומכת הצפרדעים היא מכה של קול. הזוהר אומר שהקולות של הצפרדעים, היו קשים והפחידו את המצרים כל כך, וזה מה שגרם לפרעה לבקש שיסירו את המוות מעליו. אחריהן מגיעה מכה ללא התראה – מכת כינים. זהו החלק הראשון של המכות.

אחר כך מגיעות מכות - הערוב והדבר - שהן מכות בבעלי החיים שמסתובבים מעל הקרקע. שוב, למכות הללו יש מטרה - לראות שריבונו של עולם שולט בבעלי החיים. ואחריהן באה מכה ללא התראה, מכת השחין.

המכות האחרונות – ברד, ארבה וחושך - הן מכות שמיים. בהן מתברר למצרים שריבונו של עולם מנהל את כל העולם, גם את השמים, את הרוחות, את השמש והירח. כל הכוחות כולם נמצאים בידיו של ריבונו של עולם. אלו התבוננויות גדולות וחשובות מאוד, וזהו השורש לכל המשך התורה.

לעולם חסדו

בעל 'נתיבות המשפט' בספר 'מעשה ניסים' שואל: התורה מתארת איך יציאת מצרים נעשית 'בְּיַד חֲזָקָה וּבְזְרוּעַ נְטוּיָה' (דברים ד, לד). למה היה צריך הקב"ה להרוס את מצרים, לפגוע בילדים ובחפים מפשע, הרי הקב"ה יכול היה לתת בלבו של פרעה רצון להוציא את עם ישראל ממצרים, להכריז על שוויון זכויות, וכך לשחרר את עם ישראל בלי מכות חזקות. התשובה שלו היא שדווקא זו התודה הגדולה שאנחנו מודים לה', על הניסים שהוא עשה. דווקא על ידי הניסים התגלה לכל העולם כולו שה' הוא אלוקי ישראל ושעם ישראל הוא עם ה'.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 7

לכן אנחנו אומרים: 'לְמַכָּה מְצָרִים בְּבְכוּרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד' (תהלים קלו, י). החסד הוא לעולם, ולא דווקא לאותו הרגע. בשביל להוציא את בני ישראל לא היה צריך להכות את הבכורות. הסיבה למכה לא הייתה עבור אותה השעה, אלא 'לְעוֹלָם חֶסֶד'. החסד הוא לדורות, שבזכות התהליך המיוחד שבו עם ישראל יצא ממצרים כל העולם כולו נוכח לדעת שעם ישראל הוא עם ה'. זה דבר עמוק מאוד, כי בעצם החיבור הזה בין הקדוש ברוך הוא ובין עם ישראל מחייב את הקב"ה לשמור את עם ישראל לאורך כל הדורות. הם מייצגים אותו, הם העם שלו.

ולכן, כאשר משה רבינו רוצה ללמד זכות על עם ישראל בחטא העגל ובחטא המרגלים, הוא משתמש בדיוק בטענה הזו. הוא אומר בתפילתו שזה יהיה חילול ה' אם עם ישראל ימות. הרי אתה הוצאת את עם ישראל ממצרים בניסים ונפלאות, וכל העולם ראה שאתה בחרת בעם ישראל. אם עכשיו אתה תשמיד את עם ישראל, העולם יאמר שאין לך יכולת לשמור על העם שלך! זהו לימוד הזכות על ישראל, הקשר המיוחד שקשר ריבונו של עולם בין עם ישראל ובינו. בכל הדורות אתה מחוייב לשמור על עם ישראל, כי בזה תלוי שמך. כך מסביר בעל הנתיבות.

זאת אומרת שכל מכה מעשרת המכות היא עוד חיבור בין הקב"ה ועם ישראל. ועשרת המכות מבטאות שלמות מיוחדת של קשר. תמיד המספר עשר מבטא שלמות: בעשרה מאמרות נברא העולם, עשרה ניסיונות נתנסה אברהם אבינו. עשר זה ביטוי של מציאות שלמה. כל מכה בפני עצמה מבטאת בחינה מסויימת של קשר, וכל המכות יחד יוצרות חיבור עמוק מאוד ושלם בין הקב"ה ובין עם ישראל. הקשר הזה שנוצר מאז הוא משמעותי מאד. כל התנהגות של עם ישראל עושה קידוש ה' או להפך, כי בין אם נרצה ובין אם לא - עם ישראל הוא העם שמופיע את ריבונו של עולם. יש כאן קשר שלם, דו צדדי, חיבור בין קידוש שם ה' בעולם ובין מצבו של עם ישראל. זהו המפתח ללימוד הזכות על ישראל, וזהו המפתח שנתן לנו ה' לגאולה השלמה.

לא ידעתי את ה'

המדרש (תנחומא שמות, ו, ב) מתאר לנו את הפעם הראשונה שמשה ואהרן מגיעים אל פרעה מלך מצרים:

אמר ר' חייא בר אבא: אותו היום שמשה ואהרן באו אל פרעה היה יום חג אצל פרעה, ובאו כל המלכים כולם לכבדו, והביאו לפניו מתנות ועטרות והיו מעטרים אותו, והביאו אלוהיהם עמהם. משעטרו את פרעה, היו משה ואהרן עומדים על פתח פלטרין שלו. נכנסו עבדיו ואמרו: שני זקנים עומדים על הפתח. אמר: יעלו. כיוון שעלו, היה מסתכל בהם במה יעטרו אותו, ואף לא שאלו בשלומו. אמר להם: מי אתם? אמרו לו: שלוחיו של הקב"ה. אמר להם: מה אתם מבקשים? אמרו לו: 'כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיִּחַגְּגוּ לִי בַּמִּדְבָּר' (ה, א). אותה שעה כעס. אמר: 'מִי ה' אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלּוֹ?', לא היה יודע לשלוח לי עטרה, אלא בדברים אתם באים אלי?!

ממשיך המדרש ומתאר את הפסוק הבא, 'לא ידעתי את ה' וגם את יִשְׂרָאֵל לא אֲשַׁלַּח' (פסוק ב):

אמר להם: המתינו לי עד שאחפש בספר. מיד נכנס לבית הארמון שלו, והסתכל בכל אומה ואלוהיה, התחיל קורא: אלהי מואב, אלהי צידון, וכו'. אמר להם: חיפשתי שמו בבית גנזי ולא מצאתי! מה ענו לו משה ואהרן? אמר ר' לוי: משל למה הדבר דומה - לכהן שיש לו עבד שוטה. הלך הכהן למדינת הים, והלך העבד לבקשו בבית הקברות. התחיל צווח לבני אדם שעומדים שם, ראיתם את רבי. אמרו לו: והלא כהן רבך! מה לכהן בבית קברות? כך אמרו משה ואהרן לפרעה: שוטה! אלו שאתה אומר מתים הם, אבל אלוהינו אלוהים חיים ומלך עולם! אמר להם: בחור הוא או זקן? כמה שנותיו? כמה עיירות כבש? כמה שנים יש לו מיום שעלה למלכות? אמרו לו: אלוהינו כוחו וגבורתו מלא עולם, הוא היה עד שלא נברא העולם והוא יהיה בסוף העולם. הוא יצרך, הוא נתן

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע • 9

בך רוח חיים. אמר להם: ומה מעשיו? אמרו לו: נוטה שמיים ויוסד ארץ, קולו חוצב להבות אש, משבר הרים ומפרק סלעים. אמר להם: שקר אתם אומרים! כי אני הוא אדון העולם, אני בראתי את עצמי ואת הנילוס. באותה שעה קיבץ את כל חכמי מצרים, אמר להם: שמעתם את שמו של האלוהים הזה? אמרו לו: שמענו שבן חכמים הוא, ובן מלכי קדם. אמר להם הקדוש ברוך הוא: לעצמכם קראתם חכמים ולי בן חכמים? חייכם שאני מאבד חכמתכם!

המצרים היו אומה חכמה, פרעה היה חכם והיו לו יועצים חכמים רבים. הם ידעו לעשות כשפים, היו להם כוחות רוחניים מעל הטבע, או לפי הרמב"ם – כוחות דמיוניים. היתה להם אמונה שיש כוחות רוחניים שפועלים בעולם, אלא שלפי השקפתם יש הרבה כוחות נפרדים שפועלים. לכל אומה ואומה יש אלוהים משלה, כוח רוחני שלה. פרעה מכיר בעובדה שיש אלוהים, אבל הוא לא יודע את שם הוי"ה, 'לא ידעתי את ה', לא מכיר בכך שיש מנהיג אחד לכל העולם. משה ואהרן באים בשם ה' אלוקי עולם, בשם הוי"ה, שמופיע מעל כל המציאות. את הדבר הזה רק עם ישראל מגלה, עם ישראל הוא שנושא את שם ה' אלוקי עולם, זה עניינו של עם ישראל, ורק על ידי עם ישראל מתגלה בעולם שמו של הקב"ה.

מדינת ישראל – כבוד ה'

מתוך כך, אני רוצה להתייחס לאירוע שהיה השבוע ואני לא יודע אם אנשים מסתכלים עליו כמו שצריך להסתכל. היתה השבוע התכנסות של הרבה ממנהיגי העולם כאן בישראל כדי לציין שבעים וחמש שנה לשואה הנוראה. מדינת ישראל היא אומה קטנה, ובאו הנה מנהיגי עולם, ראשי מדינות שיש בהם מאות מיליוני אזרחים, באים לירושלים ומכבדים את המדינה הקטנה שלנו ואת עם ישראל. זהו כבוד שמיים גדול מאוד! זה קידוש ה'! יש אנשים שחושבים שאם אדם עושה מצווה פרטית - זה קידוש ה', אבל כבוד ישראל שמתעלה - זה לא? זהו קידוש ה' גדול מאוד! כבוד שמיים קשור בכבודם של ישראל, כמו שהזכרנו קודם בשם המסילת ישרים. כשעם ישראל חוזר לארץ ישראל, ומקים את מדינת ישראל, זה

קידוש ה' גדול מאוד. זה סילוק של חילול ה' הגדול ביותר שהיה בכל תקופת הגלות, כשלא היתה לעם ישראל מדינה ושלטון עצמאי. כאשר אנחנו כבר לא חיים תחת שלטון של אחרים, ומתקבצים מכל העולם אל ארץ ישראל, זה קידוש ה' עצום. כל התחזקות שמדינת ישראל מתחזקת - זה קידוש ה'.

אנשים חושבים שמדינת ישראל זה משהו חילוני שאין לו קשר עם כבוד שמיים. לא כן הדבר. עם ישראל זה כבוד שמיים. מדינת ישראל, שהיא מדינתו של העם היהודי, היא כבוד שמים. כשהמדינה מתכבדת - זה כבוד שמיים גדול. אמנם גם כאשר אנשים פרטיים עושים מצוות זה קידוש ה', אבל זה לא דומה לכבוד וההערכה הכלליים של עם ישראל. הביקור הזה לא רק מבטא הערכה באופן כללי. תחשבו על כך שהנשיאים האלו והמנהיגים של המדינות הללו לא מגיעים לכל מקום. הם צריכים להגיע רק למקום שבטוח בעיניהם. אם הם מגיעים לכאן הם בעצם מצהירים שהם סומכים על השב"כ ועל כוחות הביטחון שלנו, שידעו לשמור עליהם היטב. איזה מקום גדול תופסת מדינת ישראל הקטנה בין כל האומות! צריך לדעת לראות את קידוש ה' הזה. כמובן צריך לזכור שהכול התארגן סביב הזיכרון של האירוע הנוראי ביותר שקרה לעמנו. השואה הנוראה הייתה חילול ה' גדול ונורא. עצם העובדה שבאים עשרות ראשי מדינות, ואחד אפילו מברך ברכת 'שהחיינו' בשפה העברית - מראה שהם מרגישים שיש כאן עם מיוחד, למרות שמבחינה כמותית אנחנו עם קטן מאוד. הם יודעים שיש כאן עוצמה. בתוך ליבם הם יודעים שאנחנו עם ה', עם גדול, שכבוד שמיים מתגלה על ידו.

שנזכה בעזרת ה' לגאולה שלמה במהרה, שכבוד ה' יתגלה בצורה השלמה והגדולה ביותר.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 11

השיחה נמסרה בשנת התש"פ

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

